

LBRIS

We know
books

Paul Sârbu

**POVESTIRI
DIN DELTA DUNĂRII**

Vol. I

Hoffman

Recunoscându-și fapta, Pindic fusese condamnat la zece ani de detenție. Domnica povestea, acum, că moroiul Usek, materializat, ca toți moroi, venea noapte de noapte la ea, atâta doar că nu mai era beat. Moroiul îi spusese că își făcuse singur dreptate, și că oamenii legii nefiind în stare să facă dreptate, îl pedepsise pe criminal. Domnica nu se mai măritase, trăi în bună înțelegere cu moroiul, crescură copiii împreună, iar gospodăria lor înflorise. Ea era mai fericită decât multe alte femei, cu bărbați în carne și oase!

CUPRINS

Mirabilele povestiri ale Deltei / 5

Noaptea cailor sălbătici / 11

Crucea de aur / 66

Nea Vanea / 93

Salcia / 106

Perna / 121

Șoarecele de bibliotecă / 133

Pâinea / 155

O poveste din Delta Dunării / 181

Traficanți în Deltă / 256

Moroiul / 279

De același autor / 296

MIRABILELE POVESTIRI ALE DELTEI

Adevărata artă narativă se demonstrează în povestire, iar un loc ideal pentru desfășurarea acesteia este, cu siguranță, Delta, spațiu izolat, misterios, deschis total spre lumea visării și a imaginației. Într-un asemenea ținut se manifestă pregnant două aspecte: regăsirea de sine și iubirea pentru oameni. Acestea reprezintă și nucleele de bază ale povestirii. Se implică aici și atracția arhaicului, a primordialului, și întoarcerea la izvoarele comunicării, și bucuria de a fi ascultat, de a fascina, și descoperirea simbiozei dintre om și natură.

Poetul, prozatorul Paul Sârbu a ales să-și ducă viața/ opera la Letea, acest capăt/ început al realității, unde accesul nu se poate face decât pe calea apelor, unde aerul este altfel, plin de lumina unui spirit dilatat, timpul trece mult mai încet, existența are gustul deșertăciunii, urmând căi ritualizate, unde modelul dominant nu este cel uman, ci unul natural, al veșniciei vegetației, al plaurilor mișcători, al miracolului acvatic, al curgerii inexorabile, al împărăției nevăzute a peștilor, al erupțiilor de fragranțe și de miasme, al geometriilor variabile ale valurilor, ale bulboanelor, al cailor sălbatici... Oamenii, mai rari în acest colț de lume, au condiții grele, ei fiind mai degrabă ființe ale apei, decât ale pământului, siguranța lor fiind una relativă, căpătând însă tăria forțelor

tima beției, părăsit de soția pe care o maltrata, se spânzură în pridvorul unei biserici, niște țigani din Tulcea înscenează o nuntă cu un tânăr din Letea, apoi fug cu banii, iar când acesta își cere partea îl mutilează, tăindu-i cu barda degetele de la o mână, un pescar, Sircic, fiind beat, își omoară soția în bătai, „Bărbatul o plesnea cu centura, ore în șir. Femeia gema de răsuna mahalaua, dar «nimeni nu se băga în casa lor», dar victimele își acceptă soarta: „E bărbat frumos!... Chiar dacă mă bate, eu sunt mândră de el!... Care femeie nu mănâncă bătaie?!...” (*Sarmale otrăvite*). Precumpănitor este însă aspectul realist. Scriitorul își plasează narațiunile într-o geografie identificabilă, Delta, într-o lume care funcționează după legi aparte, venite din străfundurile istoriei, aplicate la condițiile de viață insulare, austere ale acestui ținut. Se remarcă pitorescul și bogăția limbajului și practicarea unui umor inteligent, inclus în situațiile, în fond, dramatice. Scriitorul realizează o monografie narativă: poveștile existențiale și mitologia unei comunități.

Paul Sârbu este un povestitor original, autentic, dispunând de inepuizabile resurse de imaginar, alegându-și un areal narativ insolit, pe care îl stăpânește deplin, creând la limita dintre veridic și fabulos, într-o limbă impresionantă. Arta sa rafinată poate sta, fără îndoială, cu toată îndreptățirea, alături de cea a unor mari scriitori, precum Mihail Sadoveanu, Panait Istrati, Vasile Voiculescu, Fănuș Neagu.

Paul ARETZU

NOAPTEA CAILOR SĂLBĂTICI

O firmă de prelucrat mezeluri din Italia, puse ochii pe caii crescuți în semisălbăticie, în pădurile din inima Deltei, pentru prețul de nimic cu care se înțelesese să-i achiziționeze. Cu această afacere fuseseră de acord atât autoritățile locale, care voiau să strângă ceva bani la bugetul comunal dar și băștinașii, dornici de câștig. În general, localnicii împărțeau caii în două categorii: cei de lângă casă, care le ușurau viața și pe care-i iubeau din tot sufletul, cu care-și făceau toate muncile zilnice, și cei așa-zis „sălbatici”, adică cei din pădure, care se înmulțiseră necontrolat, ducând la deșertificarea parțială a Pădurii Lethea... Despre cei din urmă, oamenii spun că „sunt altceva”. Nu au milă de ei, îi privesc ca pe o marfă, în ciuda mitului și prieteniei de secole dintre om și cal...

Această temă a cailor sălbatici se dezbate la ședința ordinară a Consiliului local, într-o sală a căminului cultural. Primarul stă la prezidiu pe un fotoliu roșu, împreună cu consilierii locali și cu diverși reprezentanți ai unor instituții oficiale sau ONG-uri. Primarul comunei se ridică în picioare, în fața sălii pline cu săteni, și începe:

— Stimați concetățeni, stimați consilieri locali, stimați invitați!...

Ne-am adunat azi ca să hotărâm prin vot, în ședință publică, soarta „cailor sălbatici” din comună. Fiind o chestiune vitală pentru noi, am considerat că această decizie nu trebuie să atârne numai pe umerii consilierilor locali și ai primarului! Vom derula aici întregul film al întâmplărilor recente, care au făcut să vuiască întreaga țară, iar reprezentanții instituțiilor oficiale și trimișii diferitelor ONG-uri, aici, de față, își vor prezenta argumentele pro și contra și, în final, vom lua o hotărâre democratică ce va reflecta voința majorității cetățenilor comunei noastre!...

Din sală se aude o voce:

— Să stârpim caii!...

De la prezidiu, Kabalinov, reprezentantul organizației pentru drepturile animalelor (O D A), îi răspunde:

— De ce să-i stârpim!? Suntem în secolul douăzeci și unu!... Nu mai suntem în evul mediu!... Vreți să-i torturăm și să-i masacrăm?... Sunt ființe nevinovate ale lui Dumnezeu!... Ne-am adunat aici, ca niște oameni sau ca niște măcelari – să-i masacrăm?!...

Primarul intervine:

— De ce să-i „masacrăm?” Ce, pornim noi război împotriva cailor? Eventual, hotărâm să-i livrăm către abatoare... Câștigă și cetățenii, câștigă și primăria un ban... De trei luni n-am luat salariile, primăria e aproape în faliment.

Anul ăsta, conform unui algoritm guvernamental ce include densitatea populației și suprafața comunei, noi, în aceste locuri izolate, nu primim bani de la bugetul statului decât cât să ne ajungă salariile pentru câteva luni... Suntem o zonă de subzistență, fără profit economic... De când s-a desființat ferma piscicolă, oamenii nu mai au unde să lucreze, nu putem beneficia de fonduri europene din cauza nu-

mărului mic de locuitori, nici turismul nu-l putem dezvolta pentru că nu avem infrastructură – nu avem drumuri pe uscat și nici alimentare cu apă... De aceea ar fi binevenit un câștig material pentru toată lumea.

...Pe de altă parte, problema trebuie rezolvată democratic, având consimțământul majorității cetățenilor! Trebuie să recunoaștem că fără caii ăștia, satul poate supraviețui, fără pădure, nu!...

Cele spuse de primar sunt întărite de Silvestru, reprezentantul direcției silvice Tulcea:

— Așa e! S-au înmulțit ca dracii prin pădure!... Acum sunt vreo trei mii... Vă dați seama, dacă un singur cal roade într-o zi de iarnă scoarța de pe un singur puiet – și, se știe că, dacă a ros coaja copacului, acesta se usucă! – într-o singură zi de iarnă dispar trei mii de plopi, stejari sau frasinii... Dar știți foarte bine că un cal distruge tulpina a zeci de puieti într-o zi... Vă dați seama ce dezastru!...

Din sală, Tarhon, un sătean milos, cu frica lui Dumnezeu spuse:

— Văd că nu piere pădurea... Cresc alți puieti... Trăiesc și caii, trăiește și pădurea... Are Dumnezeu grijă...

Silvestru îl repede:

— Dumnezeu a avut grijă până acum! De acum înainte trebuie să avem și noi, oamenii, grijă! Altfel, peste un an vor fi patru mii de cai, peste doi ani cinci mii și așa mai departe, iar pădurea dumneavoastră va fi tot mai mică! După estimările noastre, peste alți douăzeci de ani nu va mai fi deloc! Și atunci, știți ce se va întâmpla?!

— Ce?!, întreabă curios, scărpinându-se-n cap, Noșeanu, sătean care susține că dusese un adevărat război împotriva cailor sălbaticiți din pădurea Lethea, care, rupt de foame, iarna trecută ar fi năvălit asupra șurelor lui de fân.

Ne-am adunat azi ca să hotărâm prin vot, în ședință publică, soarta „cailor sălbatici” din comună. Fiind o chestiune vitală pentru noi, am considerat că această decizie nu trebuie să atârne numai pe umerii consilierilor locali și ai primarului! Vom derula aici întregul film al întâmplărilor recente, care au făcut să vuiască întreaga țară, iar reprezentanții instituțiilor oficiale și trimișii diferitelor ONG-uri, aici, de față, își vor prezenta argumentele pro și contra și, în final, vom lua o hotărâre democratică ce va reflecta voința majorității cetățenilor comunei noastre!...

Din sală se aude o voce:

— Să stârpim caii!...

De la prezidiu, Kabalinov, reprezentantul organizației pentru drepturile animalelor (O D A), îi răspunse:

— De ce să-i stârpim!? Suntem în secolul douăzeci și unu!... Nu mai suntem în evul mediu!... Vreți să-i torturăm și să-i masacrăm?... Sunt ființe nevinovate ale lui Dumnezeu!... Ne-am adunat aici, ca niște oameni sau ca niște măcelari – să-i masacrăm?!...

Primarul intervine:

— De ce să-i „masacrăm?” Ce, pornim noi război împotriva cailor? Eventual, hotărâm să-i livrăm către abatoare... Câștigă și cetățenii, câștigă și primăria un ban... De trei luni n-am luat salariile, primăria e aproape în faliment.

Anul ăsta, conform unui algoritm guvernamental ce include densitatea populației și suprafața comunei, noi, în aceste locuri izolate, nu primim bani de la bugetul statului decât cât sa ne ajungă salariile pentru câteva luni... Suntem o zonă de subzistență, fără profit economic... De când s-a desființat ferma piscicolă, oamenii nu mai au unde să lucreze, nu putem beneficia de fonduri europene din cauza nu-

mărului mic de locuitori, nici turismul nu-l putem dezvolta pentru că nu avem infrastructură – nu avem drumuri pe uscat și nici alimentare cu apă... De aceea ar fi binevenit un câștig material pentru toată lumea.

...Pe de altă parte, problema trebuie rezolvată democratic, având consimțământul majorității cetățenilor! Trebuie să recunoaștem că fără caii ăștia, satul poate supraviețui, fără pădure, nu!...

Cele spuse de primar sunt întărite de Silvestru, reprezentantul direcției silvice Tulcea:

— Așa e! S-au înmulțit ca dracii prin pădure!... Acum sunt vreo trei mii... Vă dați seama, dacă un singur cal roade într-o zi de iarnă scoarța de pe un singur puiet – și, se știe că, dacă a ros coaja copacului, acesta se usucă! – într-o singură zi de iarnă dispar trei mii de plop, stejari sau frasini... Dar știți foarte bine că un cal distruge tulpina a zeci de puieti într-o zi... Vă dați seama ce dezastru!...

Din sală, Tarhon, un sătean milos, cu frica lui Dumnezeu spuse:

— Văd că nu piere pădurea... Cresc alți puieti... Trăiesc și caii, trăiește și pădurea... Are Dumnezeu grijă...

Silvestru îl repede:

— Dumnezeu a avut grijă până acum! De acum înainte trebuie să avem și noi, oamenii, grijă! Altfel, peste un an vor fi patru mii de cai, peste doi ani cinci mii și așa mai departe, iar pădurea dumneavoastră va fi tot mai mică! După estimările noastre, peste alți douăzeci de ani nu va mai fi deloc! Și atunci, știți ce se va întâmpla?!

— Ce?!, întreabă curios, scărpinându-se-n cap, Noșeanu, sătean care susține că dusese un adevărat război împotriva cailor sălbaticiți din pădurea Lethea, care, rupți de foame, iarna trecută ar fi năvălit asupra șurelor lui de fân.

Îl lămuri Silvestru:

— Acum, pădurea ține pe loc dunele de nisip! Fără rădăcinile copacilor, vântul va aduce nisipul dunelor și va acoperi tot satul – nu va mai crește decât vegetație de deșert! Casele ar fi acoperite de nisipuri, iar izlazul comunal ar dispărea!... Ia închipuți-vă ce s-ar întâmpla dacă nu am lua măsuri din timp!? Dacă nu am avea trei mii de cai, ci treizeci de mii în pădure?... Puteți să vă imaginați?...

— Vă e teamă că vor aduce caii sfârșitul lumii? râse Kabalinov.

— Caii vor ataca omul! spuse Noroșeanu. Ar trebui să ne luptăm cu ei, la baionetă! Ori ei pe noi, ori noi pe ei! Iarna trecută deja doi oameni au stat în spital, din cauza lor! Mai bine să-i ucidem acum, cât suntem noi mai tari!...

În sală se auzi rumoare. Ușa se deschise și, sprijinită în două bastoane, gheboasă, zbârcită și tremurând din cap până-n picioare, intră, ca o stafie, aproape pe nesimțite, cea mai bătrână femeie din sat, de nouăzeci și șase de ani. Unii căsărară gurile și, până să se dezmeticească și să spună careva ceva, aceasta îi avertiză ridicând unul din bastoane, amenințător:

— Aveți grijă, mumă! Calul e ca și omul! Nu omorâți caii: vă bate Dumnezeu! Lăsați caii să trăiască! Altfel, satul nostru va fi lovit de blestem, de multe nenorociri! Urgie și năpastă va cădea peste noi! Așa să știți, mumă! Fie că va veni din sufletul omului, care se va pedepsi singur pentru că și-a mânăjit mâinile de om cu sânge de cal, fie că năpasta va veni din afară – că duhurile cailor se vor întoarce în sat și se vor năpusti, și vor intra în oameni, și-i vor chinui, și-i vor împinge la tot felul de nenorociri... – într-un fel sau altul, blestemul va cădea! Ca trăsnetele! Lăsați caii să trăiască, mumă! Procleților!...

Intervenii primarul:

— Bine, bine! mumă Marfeno! Lasă, că avem noi grijă!... Știm noi mai bine ce trebuie!... Du-te acasă, să nu ți se facă rău pe-aci! Du-te, hai! Și bea un stacan de rachie, că scade tensiunea!... Și-ți trece de năduf!...

Din nou se auziră râsete în sală.

Mă duc, mumă, da' să nu uitați ce v-am spus!... Un ceas mi-a luat ca să ajung până aici! Avusei un vis rău noaptea trecută și venii să vă spun... Se făcea că...

— Bine, mamaie, hai, lasă-ne cu visele, c-avem treabă! spuse primarul. (Se întoarse către șeful de post) Ajut-o, bă, să se deplaseze!...

— Lasă, că mă deplasez singură... Că mie mi-e frică de poliție!... N-am avut toată viața de-a face nici cu miliția, nici cu poliția, cum i se mai zice acum!... Uite, că plec! Să vă dea Dumnezeu mintea cea de pe urmă!... Da' tot nu vă spusei visul – că de-asta mă târâi pân' aci! Bătrâna ieși singură, abia târându-și picioarele.

Învățătorul satului, Pavel, spuse:

— Mai ascultați și de bătrâna satului! Nu degeaba are aproape un veac!... A văzut și a trăit mai multe ca noi toți! Trebuie să ne debarasăm de mentalitățile comuniste! în ziua de azi o să ne punem în cap presa, televiziunile, organizațiile pentru protecția animalelor! Nu e bine să dați caii la abator!...

— Atunci ce să facem cu ei, dom' profesor?! îi punem la vitrină? întrebă malițios, primarul.

— N-ar fi rău să-i punem la vitrină!... Ar atrage mulți turiști! Știți că oamenii din sat au câștigat ceva bani ducând turiștii cu căruțele trase de caii domestici, prin pădure, ca să vadă caii sălbatici... Sunt ultimii cai sălbatici din Europa!... Să oprim măcar o parte dintre ei...

— Și cu cealaltă parte, ce facem?!

— Eu propun să-i dăm pe gratis! Să dăm niște anunțuri în ziare, la televiziuni, pe internet: cine vrea să ia cai sălbatici, din pădurea Lethea, pe gratis. Condiția e să-i îmblânzească și să-i folosească la muncile din gospodărie, dar în niciun caz să-i vândă ori să-i sacrifice la abator!...

Sări cu gura Noroșeanu:

— Ești nebun, bă? Cum să-i dăm pe gratis!? Sunt cai noștri!... Dacă tu n-ai cai, îți convine să-i dai pe ai noștri pe degeaba!...

— Dacă sunt cai voștri, de ce nu-i țineți acasă?! Tu, Noroșeanule, te lauzi că ai șase sute de cai, vrei să-i vinzi și să iei bani pe ei sau să iei subvenții de la stat, dar nu le-ai dat niciodată un braț de fân! Vrei să-i hrănească statul, să distrugă pădurea și tu doar să iei bani pe ei?! Dacă e vorba să primiți amenzi pentru caii care distrug pădurea, spuneți că nu mai sunt ai voștri! Sunt „sălbatici”, sunt „ai lui Dumnezeu!” Dacă se ivește posibilitatea să-i dați la abator și să câștigați ceva bani, atunci declarați că sunt ai voștri!... Trebuie să găsim o cale ca să nu fie exterminați, dar să păstrăm și pădurea...

Aici interveni Kabalinov:

— Din păcate, caii nu pot fi dați în adopție, cum spune dom' profesor!... Așa am crezut și eu la început, dar nu e posibil, și iată de ce: este nevoie de trei până la șase luni ca să fie îmblânzit un astfel de cal! Nimeni nu s-ar înhăma la așa ceva, chiar dacă l-ar lua pe gratis! Și mai e ceva: chiar dacă s-ar găsi cineva să aibă timp și răbdare să-i îmblânzească, acești cai nu pot trăi decât în mediul lor natural din Pădurea Lethea din Delta – și iată de ce: ei, de-a lungul timpului, și-au format o copită lată, dar subțire, adică adaptată la nisi-

purile dunelor de aici! Vă dați seama că un astfel de cal n-ar putea rezista la un ținut de munte, de pildă, pietruit! Li s-ar toci repede copita și nici potcoave nu li se pot pune...

Soluția exista, totuși, domnule învățător, dacă-i declarăm cai protejați... Așteptăm o hotărâre de guvern prin care să fie declarați cai ocrotiți, protejați... Să nu zic sălbatici omologați, dar, o specie neîmblânzită, între cei sălbatici și domestici, s-ar putea declara... Multi s-au născut în sălbăticie, n-au văzut mână de om... Astfel i-am putea scăpa de abator, fiind protejați de lege...

— Dar cine i-ar hrăni? ca să nu mai distrugă pădurea?... , întrebă învățătorul satului.

— Organizația pentru Protecția Animalelor, răspunse Kabalinov, a asigurat astă iarnă suport nutrițional pentru aceste animale, astfel încât să nu mai roadă scoarța puieților când e zăpada mare și caii nu mai pot scormoni cu copita sub crusta zăpezii ca să caute hrană... Dacă s-ar vota acea ordonanță de urgență i-am îngrași pe un grind, într-un țarc electric, în scopuri turistice... Caii târcați, corciți, ar fi sterilizați, dar cei negri, rasa huțul, și cei roșeați, rasa tarpan, specii semisălbătice, ar putea fi lăsați să se înmulțească în scopuri turistice...

Silvestru replică:

— Ai să hrănești tu caii cu grăunțe și nutreț, așa cum i-ai hrănit și iarna trecută! O să îngrași animalele domestice din sat și ale neamurilor tale!... Caii sălbatici mureau de foame cu sutele, înghețați în pădure, iar voi ziceați că nu sunt obișnuiți să mănânce ovăz și lucernă...

Kabalinov răspunse:

— Am luat deja măsuri împotriva celor care fură nutrețul cailor iarna... Anul trecut, nici nu trecuseră zece

minute de când noi am împrăștiat baloți cu lucernă, că și dispăruseră baloții... Cum era imposibil să-i fi mâncat caii într-un timp așa scurt, ne-am luat după urmele de căruță, după firele de lucernă și după boabele de ovăz, precum în povestea aceea cu firimiturile de pâine, și aceste urme ne-au dus la hoț acasă! Acum Țurlică are dosar penal!... Noi nu ne chinuim să aducem de la sute de kilometri hrană pentru cai, ca s-o fure unii la zece minute în urma noastră!...

Nevasta primarului, Horpina, urcă și ea la prezidiu, ținându-și copilul, pe Dorel, de mână, salută pe toată lumea cordial, se duse drept la pupitru și luă cuvântul, fără ca s-o invite cineva:

— Dragi concetățeni, eu m-am îmbolnăvit de nervi din cauza televiziunii... Mă simțeam prinsă ca-ntr-o capcană... O cursă de șoareci numită televizor... Mereu auzeam, pe toate posturile aceași primă știre, cu caii sălbatici de la Lethea, de parcă Lethea era buricul pământului, dragi concetățeni, de parcă nu mai era ceva mai important de făcut în țara asta: „Opriți genocidul cailor!” se trâmbița neîncetat!... Sau: „... Din oră-n oră se așteaptă moartea cailor!...” „S-a făcut lanț uman în jurul abatoarelor...” „S-au făcut apeluri disperate către toate abatoarele din țară să nu primească niciun call!... Poliția animalelor oprește TIR-urile cu cabaline ce urmează să fie sacrificate!...” “ Ori: „... în fața Palatului Victoria, manifestă protestatarii cu pancarte: „Salvați caii din Delta!” O actriță celebră: „Opriți crimele din inima Deltei! Oameni sălbatici, decăzuți din regnul uman, duc animalele fără nicio vină la pieire!... M-am săturat să trăiesc într-o țară în care se omoară cai și câini!” De parcă cineva o oprește să stea cu forța în țara asta!... Ducă-se unde-a-nțarcat mutul iapa!...

Și amenințările de la posturile de televiziune, în special de la Antena 3 și Realitatea! continuau:

„Autoritățile să fie trase la răspundere penală!...” Kabalinov reuși s-o oprească din perorație:

— În acea zi, am primit într-o singură zi pe Facebook douăzeci și patru de mii de apeluri care cereau salvarea cailor sălbatici de aici!...

Doamna Horpina, se întoarse puțin și se uită urât la el, apoi continuă, cu mâinile ridicate, transportată:

— Era o psihoză, o isterie nedreaptă! Se gândea cineva la cât sufeream eu și familia mea?... Și tot așa, continuau, pe toate posturile:

„Se cere implicarea premierului țării..., implicarea președintelui..., să se oprească drumul către moarte al animalelor sălbaticе, nevinovate!”

Amenințări, presiuni psihologice fără încetare, nu mai puteam să dormim nici noaptea... „Primarul va fi adus în fața tribunalului să răspundă în fața legii... Primarul a fabricat în două zile certificate false de proprietate ale cailor sălbatici, ca să poată fi vânduți la abator! și ca să scape autoritățile locale de răspundere penală în cazul acestui masacru mascat!...” și câte și mai câte baliverne...

Dragi, concetățeni!... continuă doamna Horpina..., nu știți prin ce am trecut!... Nici pastilele nu-și mai făceau efectul... De la televizor eram amenințați că soțul meu va intra în pușcărie... Copilul nostru plângea... Am închis telefoanele că primeam neîncetat amenințări că ne va arde casa, amenințări asupra copilului nostru, că va avea soarta cailor, dacă nu oprim genocidul cailor!! Iată, e și băiețelul de față... Ia spune, Dorele, de ce nu mai voiai să mergi la școală:

— Pentru că strigau copiii după mine „Omoară cai! Omoară cai!” Eu și calul nostru, Șoimu, suntem prieteni... ! El este ca și mine: eu îi dau câte o bombonică din palmă și câte o felie de cozonac... Și plăcintă cu dovleac... Când îl strigam „Șoimu, vino aici!” el necheza și venea la mine... Dar, odată, când l-am strigat, nu a venit. Am știut că s-a întâmpnat ceva rău cu el... El venea întotdeauna la mine... când îl chemam... M-am dus în grajd și el era rănit, împuns de furcă, de oamenii răi... Nu mânca și era trist, avea ochii mari și lăcrima... Și tata a chemat pe nenea Cârlan, veterinarul și i-a făcut injecții... Eu îl țesălam și îi dădeam în fiecare zi ovăz și apă... Și, după o vreme și-a revenit și a fost din nou vesel... Și eu umblam călare... De ce strigau copiii după mine, prin curtea școlii că sunt „Omoară cai!”

— Da, completă doamna Horpina, așa am fost terorizați, dragi cetățeni... Seara, a venit soțul meu acasă afumat, că se îmbătase de supărare, și, când i-am spus că o să ne facă dosar penal – că așa spun cei de la televizor! – și o să ne cheme la tribunal... și o să ne bage la pușcărie, că nu știm cum o să ne creștem copilul... știți ce-a făcut soțul meu? Se întoarce către primar: ce-ai făcut, Aurele?!...

— Păi, prima oară am spus să închidă televizorul... că o să ne ducă la mormânt cu televizorul ăla..., o să ne distrugă familia, o să ajungem la nebuni... din cauza televizorului... Nu credeam ca această poveste să ia atâta amploare! Am vrut să câștigăm și noi, cei de la primărie ceva, să plătim salariile angajaților, dar și dumneavoastră, dragi consăteni, să câștigați un ban prin livrarea cailor dumneavoastră particulari, însemnați!... Noi am vrut să trecem caii nimănu, caii nedangăluți, în patrimoniul primăriei... Cu ce am greșit?... M-am luptat pentru angajații mei... M-am luptat să câștige

și proprietarii cailor – conform legii proprietății au dreptul să-i comercializeze... e dreptul lor...

Da, domnilor, îmi amintesc, în seara aceea i-am spus cu frumosul soției mele să închidă televizorul!... I-am spus să nu-și facă griji, că nu e nimic adevărat din ce se spune!... Dar soția mea spunea că e mai bine să se uite, ca să știm și noi la ce să ne așteptăm!... decât să fim luați prin surprindere!... să știm din ce parte vine răul... Atunci n-am mai răbdat, recunosc, am luat televizorul și l-am aruncat dracului pe fereastră!... Geamurile sparte și tubul catodic ce a explodat afară au făcut un zgomot asurzitor! Copilul nostru s-a speriat de moarte, a sărit din somn și, multe nopți după aceea a tresărit noaptea sughitând... Soția mea spunea că vrea să ne despărțim, că nu mai poate să suporte stresul televiziunilor!...

Sub presiunea reporterilor a fost oprit de către autorități acel transport legal de cincizeci și nouă de cai... Opinia publică era total dezinformată...

Kabalinov mormăi:

— Eu am oprit totul, domnule, eu cu poliția din Brăila! Dumneavoastră ați fost obligați, constrânși de împrejurări ca să opriți masacrarea acelor cai...

Primarul continuă, fără să-l ia în seamă pe Kabalinov:

— A doua zi se spunea pe toate posturile că tentativa de crimă a fost zădărnicită... de opinia publică... (Desigur, că mai aveam un televizor..., o plasmă... L-am aruncat pe ăla ieftin, din bucătărie...). Când a auzit Dorel, copilul nostru inimos, sărea în sus de bucurie: „Tată, nu mai omoară caii, nu mai sunt trimiși la abator!...” „Nu, băiatul tatii! Caii duși deja cu autotrenul vor fi adoptați de oameni... sau poate se vor întoarce înapoi în pădurea noastră... Îi vor îmblânzi și îi